

Nova evangelització, cultura i educació

Dll, 6/09/2010 per Andreu Ibarz Mellado

[Colloquium Salutis](#)

El desafiament confiat al nou Pontifici Consell de la Nova Evangelització, creat recentment per Benet XVI, no és nou, però això no li resta una extraordinària actualitat. Efectivament, la paraula «evangelització» va tenir la seva consagració amb motiu del Sínode de Bisbes del 1974. El Concili Vaticà II ja havia fet ús d'aquesta expressió, en un sentit vinculat a la significació d'altres mots, 31 vegades en sis documents (a les constitucions *Lumen gentium* i *Gaudium et spes*; i als decrets *Christus Dominus*, *Presbyterorum ordinis*, *Apostolicam actuositatem* i *Ad gentes*). En aquest context, predomina la perspectiva de la dimensió missional, especialment, a AG.

Fruit de l'esmentat Sínode, Pau VI publicà l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, carta magna de l'evangelització. Aquest document ens presenta de manera descriptiva la complexitat d'aquesta acció fonamental per a l'Església. Alhora, ens recorda que la ruptura entre Evangeli i cultura és, sens dubte, el drama del nostre temps (EN 20). Per comprendre aquesta situació cal recordar, d'una banda, les relacions gens fàcils entre l'Església i la societat —per exemple al segle XIX— i, també, la riquesa de la noció descriptiva de cultura que ens ofereix GS 53. Efectivament, qualsevol concepte de cultura —alguns d'ells a la baixa— no permet copsar allò que hi ha en joc quan es parla de la necessària evangelització de la cultura, de la inculturació de la fe o del diàleg fe-cultura. Benet XVI, tal com va dir a l'homilia de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, ha recollit el llegat de la «nova evangelització» que promogué Joan Pau II. «Nova», segons ell, no en continguts sinó en l'impuls interior obert a l'Esperit Sant i a l'Evangeli, en la recerca de modalitats que siguin adequades als temps i situacions actuals, i perquè és necessària més que mai en els països que ja han rebut l'anunci de l'Evangeli.

La diagnosi actual —i d'aquí en bona part el repte del Pontifici Consell— tendeix a presentar la dificultat de la nova evangelització no tant en una «ruptura» sinó en un «buit», en un «eclipsi del sentit Déu». La contemporaneïtat d'aquest fenomen té una profunda dimensió antropològica. Hom podria dir que es tracta d'una incapacitat o no-necessitat per part de l'home d'acollir des de la seva autonomia i des del seu projecte personal, el projecte de Déu que surt a trobar-lo i li ofereix la salvació. En aquest sentit, convindrà que el nou organisme cerqui la complicitat de totes les institucions que afavoreixen l'educació des d'una antropologia integral oberta a la transcendència.